ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 11ης Μαρτίου 1999 *

Στην υπόθεση Τ-134/94,

NMH Stahlwerke GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου εγκατεστημένη στο Sulzbach-Rosenberg (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον Paul B. Schäuble, δικηγόρο Μονάχου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης αρχικώς από τους Julian Currall και Norbert Lorenz, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Géraud de Bergues, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, και στη συνέχεια από τον Jean-Louis Dewost, γενικό διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, τον Julian Curall και τον Guy Charrier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, επικουρούμενους από τον Heinz-Joachim Freund, δικηγόρο Φρανκφούρτης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως κύριο αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως 94/215/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 16ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ όσον αφορά συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές που εφάρμοσαν ευρωπαίοι παραγωγοί δοκών χάλυβα (ΕΕ L 116, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, προεδρεύοντα, A. Potocki και J. Pirrung, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 23ης, 24ης, 25ης, 26ης και 27ης Μαρτίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση [1]

Το ιστορικό της διφοράς

Α — *Προκαταρκτικές παρατηρήσεις*

1 Με την παρούσα προσφυγή ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως 94/215/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 16ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ όσον αφορά συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές που εφάρμοσαν ευρωπαίοι παραγωγοί δοκών χάλυβα (ΕΕ L 116, σ. 1, στο εξής: Απόφαση), με την οποία, αφενός, διαπιστώθηκε η συμμετοχή δεκαεπτά ευρωπαϊκών χαλυβουργικών επιχειρήσεων και μιας από τις επαγγελματικές ενώσεις τους σε σειρά συμφωνιών, αποφάσεων και εναρμονισμένων πρακτικών περί καθορισμού των τιμών, κατανομής των αγορών και ανταλλαγής εμπιστευτικών πληροφοριών σχετικά με την κοινοτική αγορά δοκών χάλυβα, κατά παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, και, αφετέρου, επιβλήθηκαν πρόστιμα σε δεκατέσσερις επιχειρήσεις του τομέα αυτού για παραβάσεις διαπραχθείσες μεταξύ της 1ης Ιουλίου 1988 και της 31ης Δεκεμβρίου 1990.

1 — Δημοσιεύονται μόνον οι σκέψεις της παρούσας αποφάσεως των οποίων η δημοσίευση κρίθηκε χρήσιμη από το Πρωτοδικείο. Το ιστορικό της διαφοράς και η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου περιγράφονται στις σκέψεις 1 έως 70 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 1999, Τ-141/94, Thyssen κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-347). Οι λόγοι ακυρώσεως και οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας που είναι πανομοιότυποι ή παρόμοιοι με τους προβληθέντες στην υπόθεση Thyssen κατά Επιτροπής εξετάζονται, ειδικότερα, στις σκέψεις 121 έως 170 (Παράβαση ουσιωδών τύπων κατά τη διαδικασία λήψεως της Αποφάσεως), 366 έως 412 [Ανταλλαγές πληροφοριών στο πλαίσιο της επιτροπής δοκών (έλεγχος των παραγγελιών και των παραδόσεων) και μέσω της Walzstahl-Vereinigung], 457 έως 565 (Εμπλοκή της Επιτροπής στις παραβάσεις που προσάπτονται στην προσφεύγουσα) και 604 έως 613 (Αιτιολογία της Αποφάσεως όσον αφορά το πρόστιμο) της τελευταίας αυτής αποφάσεως.

2 Η παράγραφος 11, στοιχείο στ', της Αποφάσεως παρέχει τα εξής στοιχεία σχετικά με την προσφεύγουσα:

«Η Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH (που στη συνέχεια αναφέρεται ως "Neue Maxhütte") ιδρύθηκε το 1988 από το γερμανικό ομόσπονδο κράτος της Βαυαρίας (το οποίο κατά το σχετικό χρονικό διάστημα κατείχε το 45 % των μετοχών), την Thyssen Stahl (5,5 %), την Thyssen Edelstahlwerke AG (5,5 %), τη Lech-Stahlwerke GmbH (11 %), την Krupp Stahl AG (11 %), την Kloeckner Stahl GmbH (11 %) και την Mannesmannröhren-Werke AG (11 %). Η εταιρία αυτή εξαγόρασε τα κυριότερα στοιχεία ενεργητικού της Maximilianshütte που κηρύχθηκε σε πτώχευση στις 16 Απριλίου 1987. Το 1991, ο κύκλος εργασιών της ήταν 226 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα (DEM). Η εταιρεία αυτή είναι τώρα γνωστή ως NMH Stahlwerke GmbH.»

(...)

Δ — *Η Απόφαση*

17 Η Απόφαση, που περιήλθε στην προσφεύγουσα στις 3 Μαρτίου 1994 με έγγραφο του κ. Van Miert της 28ης Φεβρουαρίου 1994 (στο εξής: Έγγραφο), περιέχει το ακόλουθο διατακτικό:

«*Άρθρο 1*

Οι ακόλουθες επιχειρήσεις που παρατίθενται με την επωνυμία τους συμμετείχαν, στον βαθμό που περιγράφεται στην παρούσα απόφαση, σε αντίθετες προς τους κανόνες ανταγωνισμού πρακτικές, οι οποίες εμπόδισαν, περιόρισαν και στρέβλωσαν τον κανονικό ανταγωνισμό στην κοινή αγορά. Όταν επιβάλλονται πρόστιμα, η

διάρκεια της παράβασης αναφέρεται σε μήνες, εκτός από την περίπτωση της εναρμόνισης των [πρόσθετων] στοιχείων, οπότε η συμμετοχή στην παράβαση υποδεικνύεται με το γράμμα "Χ".

(...)

Neue Maxhütte

α) Ανταλλαγή εμπιστευτικών πληροφοριών μέσω της [επιτροπής δοκών] και της Walzstahl-Vereinigung (σύστημα ελέγχου) (27)

(...)

Άρθρο 4

Για τις παραβάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 και οι οποίες διαπράχθηκαν μετά τις 30 Ιουνίου 1988 (31 Δεκεμβρίου 1989 [2] στην περίπτωση των Aristrain και Ensidesa) επιβάλλονται τα ακόλουθα πρόστιμα:

(...)

2 — Ημερομηνία που αναφέρεται στη γαλλική και στην ισπανική έκδοση της Αποφάσεως. Η γερμανική και η αγγλική αναφέρουν την ημερομηνία της 31ης Δεκεμβρίου 1988.

NMH Stahlwerke GmbH 150 000 ECU

(...)

Άρθρο 6

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στις:

(...)

— NMH Stahlwerke GmbH

(...)».

(...)

Επί του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 1 της Αποφάσεως

(...)

Επί της ευθύνης της προσφεύγουσας για τις διαπραχθείσες πριν τις 30 Ιουνίου 1990 πράξεις

94 Από το άρθρο 1 της Αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο λόγω της συμμετοχής της, διαρκείας 27 μηνών, στην ανταλλαγή εμπιστευτικών πληροφοριών μέσω της επιτροπής δοκών και της Walzstahl-Vereinigung. Σύμφωνα με την παράγραφο 314 της Αποφάσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι πρέπει να επιβληθούν πρόστιμα για «συμπεριφορά αντίθετη στους κανόνες ανταγωνισμού για την περίοδο μετά την 1η Ιουλίου 1988».

Συνοπτική περίληψη της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

95 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, οποιαδήποτε και αν είναι η περίοδος των 27 μηνών που αναφέρει το άρθρο 1 της Αποφάσεως, κακώς η Επιτροπή της επέβαλε πρόστιμο για πράξεις φερόμενες ως αντίθετες προς τους κανόνες ανταγωνισμού διαπραχθείσες πριν τις 30 Ιουνίου 1990. Μόνον η Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte mbH, κηρυχθείσα σε πτώχευση στις 16 Απριλίου 1987 (στο εξής: Eisenwerk-Gesellschaft), ενδεχομένως μαζί με την ένδειξη «κηρυχθείσα σε πτώχευση»), και όχι η προσφεύγουσα, μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνη για τις παραβάσεις οι οποίες φέρονται ως διαπραχθείσες κατά την περίοδο αυτή.

96 Η προσφεύγουσα εκθέτει τα ακόλουθα περιστατικά, τα οποία δεν αμφισβητούνται από την Επιτροπή.

97 Μετά την κίνηση της πτωχευτικής διαδικασίας, το 1987, η εταιρία Eisenwerk-Gesellschaft εξακολούθησε να παράγει και να εμπορεύεται χαλυβουργικά προϊόντα και, ειδικότερα, δοκούς.

98 Εν συνεχεία, στις 4 Νοεμβρίου 1987, οι μελλοντικοί εταίροι-ιδρυτές της προσφεύγουσας (βλ. παράγραφο 11, στοιχείο στ', της Αποφάσεως), συνήψαν συμφωνία-

πλαίσιο με σκοπό τη σύστασή της ως «εταιρίας που διαδέχεται μια προβληματική εταιρία» (Auffanggesellschaft). Το σημείο 3 της συμφωνίας αυτής ορίζει:

« Η εταιρία που διαδέχεται προβληματική εταιρία αποβλέπει στο να εξασφαλίσει και να διατηρήσει τις χαλυβουργικές εγκαταστάσεις του κεντρικού Άνω Παλατινάτου με την απόκτηση και τη συνέχιση της εκμεταλλεύσεως ορισμένων παραγωγικών μονάδων της [Eisenwerk-Gesellschaft] υπό δικαστική εκκαθάριση μαζί με μέρος των εργαζομένων.

Οι παραγωγικές μονάδες οι οποίες δεν εξαγοράζονται από την εταιρία που διαδέχεται την προβληματική εταιρία θα παύσουν τη λειτουργία τους το συντομότερο δυνατό.

(...) ».

99 Κατά την προσφεύγουσα, είχε προβλεφθεί ότι η νέα εταιρία θα λειτουργούσε με μειωμένο προσωπικό (1 000 άτομα) και μειωμένη παραγωγική ικανότητα (μέγιστη παραγωγική ικανότητα σε προϊόντα θερμής ελάσεως: 386 000 τόνοι ετησίως αντί των 780 000 τόνων ετησίως). Η εταιρία θα εξαγόραζε μία από τις τρεις υψικαμίνους, δύο από τις τρεις εγκαταστάσεις συνεχούς τήξεως, το ελασματουργείο θερμής ελάσεως χάλυβα σε ράβδους και ένα από τα δύο ελασματουργεία μορφοχαλύβων. Την εκμετάλλευση του εργοστασίου κατασκευής χαλύβδινων σωλήνων, που ήταν ενταγμένο στην κηρυχθείσα σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft, θα αναλάμβανε ανεξάρτητη εταιρία.

100 Η προσφεύγουσα συστάθηκε υπό την εταιρική επωνυμία NMH Stahlwerke GmbH (Vorgesellschaft Neue Maxhütte) τον Ιανουάριο του 1988. Την εποχή εκείνη, ο εταιρικός σκοπός της προσφεύγουσας ήταν να προσδιορίσει και να προετοιμάσει τα αναγκαία μέτρα από άποψη τεχνική, χρηματοδοτική και προσωπικού, προκειμένου να συσταθεί η εταιρία που θα διαδεχόταν την κηρυχθείσα σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft.

101 Από τον Οκτώβριο του 1988, η προσφεύγουσα υπέβαλε σε μέρος των εργαζομένων της Eisenwerk-Gesellschaft προτάσεις προσλήψεως με τις οποίες διευκρινιζόταν ότι, σύμφωνα με τις τότε προβλέψεις, οι ενδιαφερόμενοι θα άρχιζαν να εργάζονται για την NMH Stahlwerke GmbH την 1η Ιουλίου 1990.

102 Στις 23 Οκτωβρίου 1989, η προσφεύγουσα συνήψε δύο συμφωνίες με την κηρυχθείσα σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft. Με μια συμφωνία, αποκληθείσα «μεταβατική», η προσφεύγουσα ανέλαβε την υποχρέωση, πρώτον, να αποκτήσει από την εταιρία αυτή τις αναγκαίες ακινητοποιήσεις για τη συνέχιση των παραγωγικών δραστηριοτήτων, με μειωμένη παραγωγική ικανότητα, σύμφωνα με την ιδέα περί της εταιρίας που διαδέχεται μια προβληματική εταιρία. Κατά τη «σύμβαση μισθώσεως των παγίων περιουσιακών στοιχείων», η προσφεύγουσα έπρεπε, δεύτερον, να εκχωρήσει στην κηρυχθείσα σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft τη χρήση, έως τις 30 Ιουνίου 1990, του συνόλου των ενσώματων ακινητοποιήσεων οι οποίες είχαν μεταβιβαστεί βάσει της μεταβατικής συμφωνίας. Κατά την ίδια σύμβαση, η κηρυχθείσα σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft θα εξακολουθούσε να εκμεταλλεύεται την επιχείρηση ιδίω ονόματι και για δικό της λογαριασμό.

103 Με τη λήξη της μισθώσεως αυτής, η κηρυχθείσα σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft απέδωσε στην προσφεύγουσα τις εκχωρηθείσες ακινητοποιήσεις. Την 1η Ιουλίου 1990, η προσφεύγουσα άρχισε να κατασκευάζει και να εμπορεύεται τα προϊόντα χάλυβα. Στις 4 Ιουνίου 1990, ο εταιρικός της σκοπός και η εταιρική της επωνυμία τροποποιήθηκαν ανάλογα. Από τότε, η επωνυμία της είναι NMH Stahlwerke GmbH.

104 Η εκκαθάριση της εταιρίας Eisenwerk-Gesellschaft περατώθηκε τις 5 Σεπτεμβρίου 1994, αυτή όμως δεν διαγράφηκε από το εμπορικό μητρώο.

105 Με βάση τα στοιχεία αυτά, η προσφεύγουσα, επικαλούμενη τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1975, σ. 507, σκέψεις 84 έως 87), και της 28ης Μαρτίου 1984, 29/83 και 30/83, CRAM και Rheinzink κατά Επιτροπής (Συλλογή 1984, σ. 1679, σκέψεις 6 έως 9), και τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-6/89, Enichem Anic κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1623, σκέψεις 236 έως 238), και της 28ης Απριλίου

1994, T-38/92, AWS Benelux κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-211, σκέψεις 26 έως 30), προβάλλει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για τη συμπεριφορά της Eisenwerk-Gesellschaft ούτε ως κατά νόμο διάδοχος ούτε ως οικονομικός διάδοχος της εταιρίας αυτής, κατά τη διανυθείσα περίοδο έως τις 30 Ιουνίου 1990.

106 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα δεν προέκυψε από τη μεταβολή της νομικής μορφής της κηρυχθείσας σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft, αλλά συστάθηκε εκ νέου. Κατ' αντίθεση προς την τελευταία αυτή εταιρία, δεν ανέπτυξε δραστηριότητες στην κοινή αγορά χαλυβουργίας κατά τη διανυθείσα έως τις 30 Ιουνίου 1990 περίοδο. Εξάλλου, ουδέποτε οι δύο εταιρίες διευθύνονταν από τα ίδια άτομα. Η προσφεύγουσα δεν απέκτησε το σύνολο των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων της κηρυχθείσας σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft. Αντιθέτως, η μεταβατική συμφωνία οριοθέτησε τις αντίστοιχες υποχρεώσεις τους παραπέμπουσα στην καθορισθείσα ημέρα για την έναρξη των δραστηριοτήτων της προσφεύγουσας.

107 Επιπροσθέτως, η Eisenwerk-Gesellschaft εξακολούθησε να υπάρχει καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και υπάρχει ακόμη σήμερα, αφού ούτε εκκαθαρίστηκε ούτε διαγράφηκε από το εμπορικό μητρώο. Στην αλληλουχία αυτή, προκύπτει από διάταξη του Oberlandesgericht Frankfurt am Main της 20ής Δεκεμβρίου 1993 ότι, ελλείψει καταχρήσεως ή υπεξαιρέσεως, οι φερόμενες ως διαπραχθείσες από την Eisenwerk-Gesellschaft παραβάσεις δεν μπορούν να καταλογιστούν στην προσφεύγουσα.

108 Εν προκειμένω, τα άτομα τα οποία είναι επιφορτισμένα με τη διαχείριση της προσφεύγουσας είναι διαφορετικά εκείνων τα οποία ασκούσαν και ασκούν ανάλογα καθήκοντα στην κηρυχθείσα σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν εξαγόρασε το «ουσιώδες του ενεργητικού» της τελευταίας αυτής εταιρίας, αλλά αποκλειστικά το 14,25 % των ενσώματων ακινητοποιήσεών της (63 199 401 DEM επί συνόλου 443 339 291). Σύμφωνα με την ιδέα περί της εταιρίας που διαδέχεται προβληματική εταιρία, μέρος μόνον των μηχανημάτων και του τεχνικού εξοπλισμού εξαγοράστηκαν, μειώνοντας την ετήσια παραγωγική ικανότητα προϊόντων θερμής ελάσεως από 780 000 σε 386 000 τόνους. Το ενεργητικό σε ακίνητα της κηρυχθείσας σε πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft εκχωρήθηκε σε τρίτους στο πλαίσιο της δικαστικής εκκαθαρίσεως. Επιπροσθέτως, το ήμισυ της λογιστικής αξίας του τεχνικού εξοπλισμού και των μηχανημάτων της προσφεύγουσας αντιπροσώπευε τις επενδύσεις που πραγματοποίησε αυτή η ίδια.

109 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα φρονεί ότι ούτε ο κατασταλτικός ούτε ο προληπτικός χαρακτήρας των προστίμων δικαιολογεί τον καταλογισμό στον οποίο προέβη η Επιτροπή. Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα δεν αποκόμισε κανένα όφελος από την καταγγελλόμενη συμπεριφορά. Τόσο το εθνικό γερμανικό δίκαιο [άρθρο 30 του νόμου περί των διοικητικών παραβάσεων (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten)] όσο και οι αρχές «ουδεμία ποινή άνευ νόμου» και «ουδέν έγκλημα άνευ νόμου», οι οποίες αναγνωρίζονται από το γερμανικό σύνταγμα και τον γερμανικό ποινικό νόμο, τα συντάγματα των άλλων κρατών μελών, καθώς και από το άρθρο 7 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, εμποδίζουν τον καταλογισμό στον οποίο προέβη η Επιτροπή.

110 Εξάλλου, ούτε τα σχετικά αποσπάσματα των αιτιολογικών σκέψεων ούτε το διατακτικό της Αποφάσεως αναφέρουν τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή καταλόγισε στην προσφεύγουσα τις παραβάσεις που διέπραξε η Eisenwerk-Gesellschaft πριν τις 30 Ιουνίου 1990. Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν απάντησε στα λεπτομερή επιχειρήματα που ανέπτυξε η προσφεύγουσα με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων.

111 Τέλος, η προσφεύγουσα πρόσθεσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η προσέγγιση της Επιτροπής ήταν τέτοιας φύσεως ώστε να ευνοεί αδικαιολόγητα αυτήν την τελευταία σε σχέση με τους άλλους πιστωτές της Eisenwerk-Gesellschaft.

112 Η Επιτροπή, αναφερόμενη στην παράγραφο 11, στοιχείο στ', της Αποφάσεως, καθώς και στα εκτεθέντα από την προσφεύγουσα πραγματικά περιστατικά και, ειδικότερα, στις ειδικές πραγματικές περιστάσεις υπό τις οποίες αυτή εξαγόρασε το ενεργητικό της Eisenwerk-Gesellschaft, θεωρεί ότι η προσφεύγουσα είναι ο οικονομικός διάδοχος της εταιρίας αυτής και, ως εκ τούτου, οφείλει να αναλάβει την ευθύνη των παραβάσεων που διέπραξε η πρώτη πριν τις 30 Ιουνίου 1990.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

113 Επιβάλλεται να εξεταστεί, πρώτον, η αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως ως προς τον καταλογισμό της παραβάσεως για την προγενέστερη της 30ής Ιουνίου 1990 περίοδο και, δεύτερον, το βάσιμο της Αποφάσεως ως προς το σημείο αυτό.

— Επί της αιτιολογίας της Αποφάσεως

114 Από τη νομολογία προκύπτει ότι η αιτιολογία την οποία επιτάσσει το άρθρο 15 της Συνθήκης πρέπει, αφενός, να επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να γνωρίσει τους δικαιολογητικούς λόγους του ληφθέντος μέτρου, προκειμένου να επικαλεστεί, ενδεχομένως, τα δικαιώματά του και να εξακριβώσει αν η απόφαση είναι ή όχι βάσιμη, και, αφετέρου, να παρέχει στον κοινοτικό δικαστή τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να αξιολογείται σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της υποθέσεως, ιδίως δε με το περιεχόμενο της επίμαχης πράξεως, τη φύση της παρατιθεμένης αιτιολογίας και το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε η πράξη αυτή (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Νοεμβρίου 1996, Τ-57/91, NALOO κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1019, σκέψεις 298 και 300).

115 Εν προκειμένω, η παράγραφος 11, στοιχείο στ', της Αποφάσεως (βλ. σκέψη 2 ανωτέρω) αναφέρει ότι η προσφεύγουσα Neue Maxhütte ιδρύθηκε το 1988 από το γερμανικό ομόσπονδο κράτος της Βαυαρίας, το οποίο κατά το σχετικό χρονικό διάστημα κατείχε το 45 % του κεφαλαίου, και ορισμένες γερμανικές χαλυβουργικές εταιρίες, και ότι αυτή «εξαγόρασε τα κυριότερα στοιχεία ενεργητικού της Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte mbH που κηρύχθηκε σε πτώχευση».

116 Από την παράγραφο 11, στοιχείο στ', προκύπτει ότι, στον βαθμό που η Απόφαση προσάπτει στην Neue Maxhütte συμμετοχή στην καταγγελλόμενη ανταλλαγή πληροφοριών για την προγενέστερη της 30ής Ιουνίου 1990 περίοδο (βλ. ιδίως παραγράφους 10, 39, 41, 213, 263 και 314), η προσφεύγουσα θεωρείται ότι φέρει την ευθύνη των παραβάσεων αυτών. Η μνεία ότι αυτή εξαγόρασε τα «κυριότερα στοιχεία» ενεργητικού της υπό πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft συνεπάγεται επίσης ότι

η Επιτροπή θεωρεί την προσφεύγουσα ως τον οικονομικό διάδοχο της εταιρίας αυτής και, ως εκ τούτου, υπεύθυνη για τις παραβάσεις που διέπραξε η πρώτη.

117 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι οι ενδείξεις αυτές, μολονότι συνοπτικές, εξακριβώνουν τα ουσιώδη στοιχεία που δέχθηκε η Επιτροπή για να δικαιολογήσει τον επίδικο καταλογισμό.

118 Η προσφεύγουσα εξέθεσε, τόσο με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων όσο και με τα υπομνήματά της, όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που θεωρεί λυσιτελή προς αντίκρουση της θέσεως της Επιτροπής και, ειδικότερα, τα πραγματικά στοιχεία που επιτρέπουν στο Πρωτοδικείο να κατανοήσει τις περιστάσεις υπό τις οποίες εξαγόρασε μέρος του ενεργητικού της Eisenwerk-Gesellschaft.

119 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, τίποτα δεν εμποδίζει την Επιτροπή να επεξηγήσει ενώπιόν του την αιτιολογία που περιλαμβάνεται στην Απόφαση, παραπέμποντας στο πραγματικό πλαίσιο της εξαγοράς του ενεργητικού της Eisenwerk-Gesellschaft το οποίο περιγράφει η ίδια η προσφεύγουσα (βλ., επίσης, απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 1996, T-16/91 RV, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1827, σκέψη 55).

120 Το Πρωτοδικείο συνάγει ότι οι αιτιολογικές σκέψεις της Αποφάσεως επιτρέπουν στην προσφεύγουσα να υπερασπίσει τα δικαιώματά της και στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του.

121 Τα επιχειρήματα τα οποία η προσφεύγουσα αντλεί από την έλλειψη αιτιολογίας της Αποφάσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθούν.

— Επί του βασίμου του επίδικου καταλογισμού

122 Σύμφωνα με το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης, η Επιτροπή δύναται να επιβάλλει στις επιχειρήσεις που συνάπτουν αυτοδικαίως άκυρη συμφωνία ή επιδίδονται σε πρακτική αντίθετη προς τις διατάξεις της παραγράφου 1.

123 Στην προκειμένη περίπτωση, η περίοδος παραβάσεως του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης που προσάπτεται στην προσφεύγουσα εκτείνεται εν μέρει πριν τις 30 Ιουνίου 1990 και εν μέρει μετά την ημερομηνία αυτή.

124 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι φέρει ευθύνη για το μέρος της παραβάσεως που διεπράχθη μετά τις 30 Ιουνίου 1990. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι, από της ημερομηνίας αυτής, συνέχισε ιδίω ονόματι την οικονομική δραστηριότητα παραγωγής δοκών την οποία ασκούσε προηγουμένως η υπό πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft.

125 Όσον αφορά την πριν τις 30 Ιουνίου 1990 περίοδο, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι η υπό πτώχευση Eisenwerk-Gesellschaft εξακολουθούσε να ασκεί την εν λόγω οικονομική δραστηριότητα παραγωγής δοκών.

126 Δεν αμφισβητείται επίσης ότι η προσφεύγουσα δεν εξαγόρασε, στο πλαίσιο του εθνικού δικαίου, το σύνολο των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων της Eisenwerk-Gesellschaft και, επομένως, δεν είναι ο κατά νόμο διάδοχος της εταιρίας αυτής. Επομένως, η προϋπόθεση ως προς τη νομική συνέχεια μεταξύ των δύο νομικών προσώπων, όπως αυτή ορίστηκε από το Δικαστήριο στις προπαρατεθείσες αποφάσεις του Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 84), και CRAM και Rheinzink κατά Επιτροπής (σκέψη 9), δεν πληρούται στην προκειμένη περίπτωση. Ομοίως, κατ' αντίθεση προς την κατάσταση που υπήρχε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής (βλ. σκέψη 85 της αποφάσεως), η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τον ισχυρισμό ότι η προσφεύγουσα δεν διοικείται από τα ίδια άτομα τα οποία διοικούσαν την Eisenwerk-Gesellschaft (βλ., συναφώς, τις προτάσεις του δικαστή Vesterdorf, ασκούντος καθήκοντα γενικού

εισαγγελέα, στην υπόθεση επί της οποίας το Πρωτοδικείο εξέδωσε απόφαση στις 24 Οκτωβρίου 1991, T-1/89, Rhône-Poulenc κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-867, II-921 — κοινές προτάσεις στις υποθέσεις γνωστές ως «Πολυπροπυλένιο» της 24ης Οκτωβρίου 1991, T-2/89 και T-3/89, Συλλογή 1991, σ. II-1087, II-1177, της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-4/89, T-6/89, T-7/89 και T-8/89, Συλλογή 1991, σ. II-1523, II-1623, II-1711 και II-1833, και της 10ης Μαρτίου 1992, T-9/89 έως T-15/89, Συλλογή 1992, σ. II-499, II-629, II-757, II-907, II-1021, II-1155 και II-1275).

127 Πάντως, από τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι υπό ορισμένες περιστάσεις, παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού μπορεί να καταλογιστεί στον οικονομικό διάδοχο του νομικού προσώπου το οποίο είναι ο δράστης της παραβάσεως, ώστε να μην διακυβεύεται η πρακτική αποτελεσματικότητα των κανόνων αυτών λόγω των επελθουσών μεταβολών, ιδίως, στη νομική μορφή των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής και CRAM και Rheinzink κατά Επιτροπής, και τις προπαρατεθείσες αποφάσεις του Πρωτοδικείου Enichem Anic κατά Επιτροπής και AWS Benelux κατά Επιτροπής.)

128 Συναφώς, δεν αμφισβητείται επίσης ότι η προσφεύγουσα συστάθηκε τον Ιανουάριο του 1988 — δηλαδή πριν ακόμη αρχίσει η περίοδος παραβάσεως — με ειδικότερο σκοπό να εξασφαλιστεί και να διατηρηθεί η εκμετάλλευση ορισμένων παραγωγικών μονάδων της Eisenwerk-Gesellschaft. Πιο συγκεκριμένα, ο εταιρικός της σκοπός συνίστατο στον καθορισμό και την προετοιμασία των αναγκαίων μέτρων για να διαδεχθεί την πρώτη εταιρία.

129 Προς τούτο, τον Οκτώβριο του 1988 η προσφεύγουσα υπέβαλε σε μέρος των εργαζομένων της Eisenwerk-Gesellschaft προτάσεις προσλήψεως με έναρξη ισχύος από 1ης Ιουλίου 1990. Ομοίως, με την αποκαλούμενη «μεταβατική» συμφωνία και τη «σύμβαση μισθώσεως των ακινητοποιήσεων» της 23ης Οκτωβρίου 1989, η προσφεύγουσα, αφενός, ανέλαβε την υποχρέωση να εξαγοράσει από την Eisenwerk-Gesellschaft τις ακινητοποιήσεις που ήσαν αναγκαίες για τη συνέχιση των παραγωγικών δραστηριοτήτων, με μειωμένη παραγωγική ικανότητα, και, αφετέρου, εκχώρησε στην τελευταία τη χρήση, έως τις 30 Ιουνίου 1990, του συνόλου των συναφών ενσώματων ακινητοποιήσεων.

130 Δεν αμφισβητείται εξάλλου ότι, έστω και αν η προσφεύγουσα δεν ανέλαβε το σύνολο του ενεργητικού και του προσωπικού της Eisenwerk-Gesellschaft, ωστόσο, ανέλαβε

τα κύρια από τα υλικά και ανθρώπινα αυτά στοιχεία τα οποία προορίζονταν για την παραγωγή δοκών και τα οποία, επομένως, συνέβαλαν στην διάπραξη της εν λόγω παραβάσεως (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Enichem Anic κατά Επιτροπής, σκέψη 237).

131 Η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε ότι η συμπεριφορά της εν λόγω επιχειρήσεως μεταβλήθηκε μετά τις 30 Ιουνίου 1990. Εξάλλου, από τα έγγραφα που απαριθμούνται στα παραρτήματα Ι και ΙΙ της Αποφάσεως προκύπτει ότι τα στοιχεία του ελέγχου της επιτροπής δοκών για τα οποία γίνεται λόγος στην προκειμένη περίπτωση (βλ. ανωτέρω) αφορούν την «Maxhütte» τόσο για την προγενέστερη της 30ής Ιουνίου 1990 περίοδο όσο και για τη μεταγενέστερη της ημερομηνίας αυτής περίοδο, χωρίς να γίνεται καμία διάκριση μεταξύ της Eisenwerk-Gesellschaft και της προσφεύγουσας.

132 Υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένου ιδίως υπόψη του ότι η προσφεύγουσα δημιουργήθηκε ακριβώς για να διατηρήσει τις χαλυβουργικές εγκαταστάσεις του κεντρικού Άνω Παλατινάτου και να εξασφαλίσει, προς τούτο, τη συνέχιση της επιχειρήσεως Eisenwerk-Gesellschaft, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα είναι ο οικονομικός διάδοχος της Eisenwerk-Gesellschaft και, ως εκ τούτου, πρέπει να φέρει την ευθύνη των παραβάσεων που διέπραξε η τελευταία κατά την προγενέστερη της 30ής Ιουνίου 1990 περίοδο.

133 Πράγματι, λαμβάνοντας υπόψη το ότι το ειδικό περιεχόμενο των κανόνων ανταγωνισμού είναι ότι αυτοί απευθύνονται σε οικονομικές οντότητες και, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα απορρόφησε το ουσιώδες της οικονομικής δραστηριότητας που αφορούσαν οι παραβάσεις, πρέπει να θεωρηθεί ότι το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης δεν εμποδίζει την Επιτροπή να επιβάλει κυρώσεις στην προσφεύγουσα όχι μόνο για το μέρος της παραβάσεως που διέπραξε ιδίως ονόματι από της 1ης Ιουλίου 1990, αλλά και για το μέρος της παραβάσεως που διέπραξε η ίδια οικονομική οντότητα, ενεργούσα υπό την επωνυμία της Eisenwerk-Gesellschaft, πριν την ημερομηνία αυτή. Κατά μείζονα λόγο, τούτο ισχύει στην προκειμένη περίπτωση αφού η προσφεύγουσα δημιουργήθηκε ειδικά, προτού ακόμη αρχίσει η παράβαση, για να είναι ο οικονομικός διάδοχος της Eisenwerk-Gesellschaft και διευκόλυνε τη συνέχιση των οικονομικών της δραστηριοτήτων έως τις 30 Ιουνίου 1990.

134 Εφόσον η επίλυση του τεθέντος προβλήματος πρέπει να αναζητηθεί αποκλειστικά στους κανόνες του κοινοτικού δικαίου (βλ. προτάσεις της γενικής εισαγγελέας κυρίας Rozès στην προπαρατεθείσα υπόθεση CRAM και Rheinzink κατά Επιτροπής, σ. 1718), οι κανόνες του εθνικού δικαίου που ορίζουν την ευθύνη των εταιριών λόγω πράξεων των οργάνων τους δεν ασκούν εν προκειμένω επιρροή. Ομοίως, για τους εκτεθέντες ανωτέρω λόγους, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η Επιτροπή δεν παραβίασε τις αρχές «ουδεμία ποινή άνευ νόμου» και «ουδέν έγκλημα άνευ νόμου».

135 Το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει έτσι το Πρωτοδικείο δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της Αποφάσεως, η υπό πτώχευση εταιρία Eisenwerk-Gesellschaft υπήρχε ακόμη.

136 Πράγματι, μολονότι από την προπαρατεθείσα απόφαση Enichem Anic κατά Επιτροπής (σκέψη 238) προκύπτει ότι, εφόσον το νομικό πρόσωπο το οποίο είχε τον έλεγχο της επιχειρήσεως κατά τον χρόνο διαπράξεως της παραβάσεως εξακολουθούσε να υφίσταται κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως με την οποία διαπιστώθηκε η παράβαση αυτή, αλλά η επιχείρηση, κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία, ελέγχεται από άλλο πρόσωπο, στο πρώτο πρόσωπο, δράστη αυτής της παραβάσεως μάλλον παρά στο δεύτερο, το οποίο εκμεταλλεύεται τώρα την επιχείρηση, πρέπει κανονικά να καταλογιστεί η παράβαση (βλ. επίσης προπαρατεθείσα απόφαση AWS Benelux κατά Επιτροπής, σκέψεις 25 έως 36), η νομολογία αυτή δεν αποκλείει διαφορετική λύση να μπορεί να δικαιολογείται από τις ειδικές περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως.

137 Στην προκειμένη περίπτωση, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η δικαστική εκκαθάριση της Eisenwerk-Gesellschaft περατώθηκε μόλις στις 5 Σεπτεμβρίου 1994, ενώ η Απόφαση εκδόθηκε στις 16 Φεβρουαρίου 1994, και η εταιρία αυτή δεν διαγράφηκε ακόμη από το εμπορικό μητρώο, δεν αμφισβητείται ότι, από 1ης Ιουλίου 1990, τα κύρια άυλα και ανθρώπινα στοιχεία που επέτρεπαν στην Eisenwerk-Gesellschaft να συνεχίζει τις δραστηριότητές της στη χαλυβουργία μεταβιβάστηκαν στην προσφεύγουσα. Από της ημερομηνίας αυτής, η Eisenwerk-Gesellschaft έπαυσε τις εμπορικές της δραστηριότητες, περιορισθείσα έτσι στην περάτωσης της δικαστικής εκκαθαρίσεώς της.

138 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεδομένου ότι, πρώτον, η έννοια της επιχειρήσεως κατά το άρθρο 65 της Συνθήκης, έχει οικονομικό περιεχόμενο, δεύτερον, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της Αποφάσεως η προσφεύγουσα ασκούσε την οικονομική δραστηριότητα που αφορούν οι παραβάσεις και, τρίτον, κατά την ημερομηνία αυτή ο δράστης, υπό την τυπική έννοια, των παραβάσεων έπαυσε κάθε εμπορική δραστηριότητα, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να καταλογίσει την επίδικη παράβαση στην προσφεύγουσα, μολονότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της Αποφάσεως, επτά έτη μετά τη δικαστική εκκαθάριση της Eisenwerk-Gesellschaft και τέσσερα έτη μετά την πώληση των κύριων στοιχείων του ενεργητικού της, η εταιρία αυτή εξακολουθούσε νομικά να υφίσταται.

139 Για τους ίδιους λόγους πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, καταλογίζοντας σ' αυτήν τις καταγγελλόμενες παραβάσεις, η Επιτροπή κατετάγη σε προνομιακή θέση σε σχέση με τους άλλους πιστωτές της υπό πτώχευση εταιρίας. Παραιτούμενη από την επιβολή προστίμου στην εταιρία αυτή, η Επιτροπή, αντιθέτως, αύξησε το κοινό ενέχυρο αυτών των άλλων πιστωτών, μολονότι διασφαλίζει το κοινοτικό συμφέρον όπως η επιχείρηση την οποία αφορούν οι παραβάσεις ευθύνεται γι' αυτές.

140 Πρέπει να προστεθεί ότι το πρόστιμο δεν υπολογίστηκε με βάση τον κύκλο εργασιών της Eisenwerk-Gesellschaft, αλλά εκείνων της προσφεύγουσας, οπότε η βάση υπολογισμού αντιστοιχεί, περιλαμβανομένης και της προγενέστερης της 1ης Ιουλίου 1990 περιόδου, στις οικονομικές επιπτώσεις των παραβάσεων που διέπραξε επιχείρηση του μεγέθους της, το οποίο είναι μειωμένο σε σχέση με εκείνο της Eisenwerk-Gesellschaft.

141 Για όλους αυτούς τους λόγους, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα με τα οποία αμφισβητείται το νομότυπο του καταλογισμού στον οποίο προέβη η Επιτροπή.

(...)

Επί του αιτήματος που αφορά την ακύρωση του άρθρου 4 της Αποφάσεως ή, τουλάχιστον, τη μείωση του ύψους του προστίμου

(...)

Επί της εκ μέρους του Πρωτοδικείου ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του όσον αφορά το ύψος του προστίμου

277 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, μολονότι η προσφεύγουσα και ο οικονομικός της προκάτοχος Eisenwerk-Gesellschaft, συμμετείχαν όντως στις ανταλλαγές πληροφοριακών στοιχείων, περιλαμβανομένης και της ανταλλαγής που διοργάνωσε η επιτροπή δοκών, δεν παρίσταντο στις συναντήσεις της επιτροπής αυτής ούτε, κατά συνέπεια, συμμετείχαν στις συζητήσεις που διεξάγονταν κατά τις συναντήσεις αυτές με βάση τα εν λόγω στοιχεία.

278 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι οι εν λόγω συζητήσεις όχι μόνον αποκαλύπτουν τον αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα των ανταλλαγών αλλά, επιπροσθέτως, τον επιτείνουν, ενισχύοντας το αποτέλεσμα του αμοιβαίου ελέγχου που είναι συμφυές με τις ανταλλαγές αυτές. Οι διάφορες επικρίσεις που διατυπώθηκαν κατά τις συναντήσεις, αφενός, επέτρεπαν στους οργανωτές τους να προειδοποιήσουν τους ανταγωνιστές τους σε συγκεκριμένες περιπτώσεις συμπεριφορών οι οποίες κρίθηκαν υπερβολικές και, αφετέρου, υπενθύμιζαν στους τελευταίους την ύπαρξη ενός συνεχούς ελέγχου και τη δυνατότητα επιλεγμένων μέτρων ανταποδόσεως.

279 Πάντως, μολονότι ο χρησιμοποιηθείς από την Επιτροπή συντελεστής του 1,5 % δικαιολογείται στην περίπτωση ανταλλαγής που συνοδεύεται από ένα τέτοιο σύστημα συζητήσεων, το ίδιο ποσοστό δεν μπορεί να εφαρμοστεί όταν μια επιχείρηση, όπως η προσφεύγουσα, δεν συμμετείχε σ' αυτό το σύστημα, αλλά περιορίστηκε στην ανταλλαγή στοιχείων, χωρίς να είναι παρούσα σε καμία από τις εν λόγω συναντήσεις.

280 Το Πρωτοδικείο εκτιμά, επομένως, στο πλαίσιο ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του, βάσει του άρθρου 36, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, ότι ο εν λόγω συντελεστής πρέπει να μειωθεί, στην περίπτωση της προσφεύγουσας, στο 1 % του κύκλου εργασιών της. Ο συντελεστής αυτός πρέπει να εφαρμοστεί σε διάρκεια 27 μηνών επί θεωρητικής διάρκειας 30 μηνών. Το πρόστιμο της προσφεύγουσας πρέπει να μειωθεί κατά τη δέουσα αναλογία.

(...)

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Καθορίζει το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με το άρθρο 4 της αποφάσεως 94/215/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 16ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ όσον αφορά συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές που εφάρμοσαν ευρωπαίοι παραγωγοί δοκών χάλυβα, σε 110 000 ευρώ.**

2) **Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.**

3) **Η προσφεύγουσα θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και το ήμισυ των εξόδων της καθής. Η καθής θα φέρει το ήμισυ των εξόδων της.**

Bellamy Potocki Pirrung

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαρτίου 1999.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

C. W. Bellamy